

РЕШЕНИЕ

№ 6979

гр. София, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 24.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11074** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Д. И. К., срещу Решение № 2153-21-243 от 01.10.2021 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/201 от 03.09.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ.

С жалбата се иска отмяна на решението, тъй като е немотивирано, незаконосъобразно и необосновано, поради нарушение на материалните разпоредби и административно-производствените правила. Счита, че не е доказано, че издадените от Ж. и от ДФ „С.“ документи са нередовни, същите били официални и се ползвали със задължителна материална доказателствена сила. Посочено е, че процесните документи нямали пороците на чл. 40, ал. 3 от АПК и бил нарушен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО и законната презумпция за приравняване на трудовия стаж до 01.01.2000 г. на осигурителен, без предвидена законова процедура за проверяване на издадените документи. В хода на административното производство е бил нарушен чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява съдържанието им. Претендира присъждане на разноските по делото в размер на 700 лв.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответната страна – директор на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния

представител юрисконсулт М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че Д. И. К. е поискал отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст със заявление г. МП-104048 от 29.08.2014 г., като е представил документи по чл.2 от НПОС за преценка на претендираното право и на размера на пенсията, вкл. такива, издадени от Ж. - С. и от ДФ „С.“.

С Разпореждане № [ЕГН] от 24.10.2014 г. исканата пенсия е отпусната по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, като е зачетен процесният стаж. Същата е определена в минимален размер до определянето на последния по реда на КСО.

Лицето е представило документи за осигурителен доход и за осигурителен стаж, придобит при условията на първа категория труд, издадени от ДФ „С.“ - [населено място], за който осигурител е подаден сигнал до компетентните органи за установяване истинността на предадените от фирмата в отдел „Осигурителен архив“ при ТП на НОИ С. - град разплащателни ведомости, с Определение № [ЕГН]/06 от 02.12.2014 г. административното производство по заявлението за пенсиониране е спряно на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК.

След обжалване на последното определение по съдебен ред, с Определение № 1801/02.04.2015 г. на АССГ, по адм. д. № 1578/2015 г. жалбата на Д. К. е оставена без разглеждане в частта ѝ, с която се иска отмяна на административния акт, и производството по адм. д. № 1578/2015 г. в тази му част се прекратява.

С Определение №2576/15.05.2015 г. на АССГ, потвърдено с Определение № 9622/18.09.2015 г. на ВАС, е отхвърлена жалбата на лицето в частта ѝ на поискано обявяване на нищожност на определението за спиране на административното производство.

С обжалваното в настоящото контролно административно производство Разпореждане № [ЕГН]/201 от 03.09.2015 г. е отменено разпореждането от 24.10.2014 г. за отпускане на лична пенсия за ОСВ на жалбоподателя, постановен е отказ за отпускане на такава пенсия и е разпоредено надвзетата пенсия да не се събира. С оглед зачетения осигурителен стаж по депозираните в пенсионното производство редовни документи – 08 години, 03 месеца и 16 дни от втора категория труд; 09 години и 02 месеца от трета категория и общ осигурителен стаж, превърнат на основание чл. 104 от КСО към трета категория – 19 години, 06 месеца и 12 дни.

С Искане № 1023-21-3803/16.12.2016 г. Д. К. отново твърди, че булстатът, вписан в издадените му от ДФ „С.“ документи, е съществувал към датата на издаването им и е приложил:

1. копие на писмо от Министерство на правосъдието от 16.04.1997 г. и копие на карта за идентификация № 0608943 на ДФ „С.“ с вписан спорният булстат -[ЕИК].

Във връзка с искова молба на Д. И. К. по реда на ЗОДОВ за бездействие на административни органи от ТП на НОИ С. - град, с Определение №w 59' 8/08.08.2019 г. на АССГ по адм. д. № 7572/2019 г. /с поправена в същото явна фактическа грешка с Определение № 6758/13.09.2019 г. по адм. д. № 7572/2019 г./ исковата молба е върната и производството по адм. д. № 7572/2019 г. е прекратено.

Претенциите на жалбоподателя, че неправилно не му е зачетен осигурителен стаж по

представени от Ж. „Г. Д.“ документи, са неоснователни. От осигурителя Ж. „Г. Д.“ жалбоподателя' е представил:

- обр. УП-3 № XV-133 от 11.02.2004 г., удостоверяващ осигурителен стаж, придобит на длъжност „топилчик в леярен цех” в общ размер 10 години, 05 месеца и 01 ден с предложение стажът да бъде категоризиран от първа категория труд на основание т. 4 „н” от ПКТП, като в образеца изрично е посочено: „Образец 30 е издаден въз основа на трудова книжка № 1229 тъй като архива е изгорял на 09.12.1999 г.“;

- Трудова книжка № 1229, изд. на 01.02.1977 г. от жп зав. „Г. Д.“.

След обжалване на разпореждането от 25.10.2019 г. е постановено процесното Решение № 2153-21-24/05.02.2020 г на Директора на ТП на НОИ С. - град.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка и от жалбоподателя.

В съдебно заседание, проведено на 23.05.2022 г., процесуалният представител на директора на ТП на НОИ-С.-град е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, официални документи, представени от Д. И. К. хода на производството: образец УП-3 № 135/19.05.2001 година, издадено от ДФ „С.“; УП-2 № 136/19.05.2001 година, издадено от ДФ „С.“; УП-3 № XV-133/11.02.2004 година, издадено от Ж. – С.- ЕАД и трудова книжка № 1229, издадена на 01.02.1977 година от Ж. „Г. Д.“ [населено място].

В съдебно заседание от 24.10.2022 г. с оглед откритата в съдебно заседание от 23.05.2022 г. процедура по оспорване по реда на чл. 193 ГПК на представени от жалбоподателя документи във връзка с което на жалбоподателя от същата дата е възложена доказателствената тежест. Към настоящият момент не са представени доказателства и няма направени доказателствени искания.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Законът е овластил административния орган сам да изменя и отменя издадените от него административни актове в хипотезите на чл. 99 от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсионерът представи нови доказателства за придобит осигурителен стаж, осигурителен доход, гражданско състояние и др. Според т.6 на чл.99, ал.1 от КСО, (в редакцията към настоящия случай - изм. ДВ, бр.100 от 2010 г., в сила от 01.11.2011 г.) влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е определена в по-голям или в по-малък размер.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от Д. И. К. в ДФ „С.“ - [населено място], Ж. „Г. Д.“ [населено място] така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Законът е овластил административния орган сам да изменя и отменя издадените от него административни актове в хипотезите на чл. 99 от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсионерът представи нови доказателства за придобит осигурителен стаж, осигурителен доход, гражданско състояние и др. Според т.6 на чл. 99, ал.1 от КСО, (в редакцията към настоящия случай - изм. ДВ, бр.100 от 2010 г., в сила от 01.11.2011 г.) влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е определена в по-голям или в по-малък размер.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от К. в ДФ “С.“ и Ж. – С..

Видно от образец УП-3 № 135/19.05.2001 г., издаден от ДФ “С.“, е че е подпечатан с печат на ДФ”Стройманшинженеринг” СМИ „Строймашремонт”, като е отразен осигурителен стаж за периода 19.09.1989 г. - 31.12.1995 г., на длъжност „леяр формовчик“, като в същия е вписан БУЛСТАТ[ЕИК].

С писмо с изх. № 13-00241/07.09.2016 г.на Агенция по вписванията се установява, че ДФ „Строймашининженеринг“ не е вписана в поддържания от 1996 до 31.12.1998 г. ЕДРСС „Булстат“. В поддържания от 01.01.1999 г. регистър Булстат дружеството е вписано служебно през м.06.2011 г. със служебен код.

С оглед на горепосоченото, така издадените през 2001 г. от ДФ „С.“, в които е вписан

БУЛСТАТ, който няма как да е съществувал към датата на издаването му, правилно са приети като антидатирани и нередовни. Още повече, че и от удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. 5208/1990 г. се установява, че през м.06.2011 г. фирмата е имала ЕФН [ЕГН]. Установи се още, че не е била използвана утвърдената и приложима към посочената дата на издаване бланка – образец, съгласно заповед № 412/07.10.2000 г. Видно от същото УП е, че не е отразено, че фирмата е в производство по несъстоятелност, подпечатано е с печат с грешно наименование на фирмата ДФ „Стройманшинженеринг“ вместо „С.“. В удостоверение УП- 2 №136/19.05.2001 г. са посочени чл. 349 и чл. 350 от КСО, които регламентират отговорност за длъжностни лица, подписали удостоверението, за невярно вписани данни, но същите са обн. В ДВ, бр. 67/29.07.2003 г., т.е. след издаване на удостоверението. Освен това в последното не е посочено къде се намират разплащателните документи, въз основа на които е издадено, което отново се явява липса на изискуем реквизит. Всичко описано сочи за неистинност на тези документи. Отделно, съдът отчита обстоятелството, че с решение от 03.01.1997 г. на СГС по т.д. №10131/92г. ДФ „Строймашининженеринг“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. Съгласно доклад от 07.04.1997 г. на синдика на „Строймашининженеринг“, съдържащ се в делото по несъстоятелност на дружеството, липсват отчетни документи, като в т.1 от доклада е посочена липса на каквато и да е документация. Съгласно Протокол от 09.04.1997 г. на събранието на кредиторите, "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". Посочените данни и обстоятелства по никакъв начин не кореспондират с тезата на жалбоподателя, че е работил в дружеството от 09.06.1990 г. – 31.12.1993 г., както и че през 2000 г. са му издадени документи въз основа на документация, за която съдът в производството по несъстоятелност е установил, че е унищожена.

Относно образец УП – 3 № X. – 133/11.02.2004 г., изд. от Железопътен завод – С. се установява, че е отразен положен стаж като топилчик в леярен цех за периода 01.02.1977гГ.-01.09.1980 г. и за периода 17.11.1982 г.-18.09.1989 г., като за двата периода е вписано, че трудът е първа категория съгласно т.4 „н” от ПКТП и че същият е издаден въз основа на трудова книжка №1299, тъй като архива е изгорял на 09.12.1999 г.

Видно от трудова книжка № 1229, изд. На 01.02.1977 г. от ЖЗ „Г. Д.“ С. е отразен положен стаж за периода 01.02.1977 г.- 01.09.1980 г. и за периода 17.11.1982 г.- 18.09.1989 г. като топилчик в леярен цех. Заверката на продължителността на стажа за двата периода е оформена с печат с вписана абrevиатура М.Т. и С. Последната е наименование на Министерство на транспорта и съобщенията, която е неотнoсима към вписаните периоди. Към датата на заверките на стажа ресорното министерство съществува под друго наименование, а не като Министерство на транспорта и съобщенията. С Указ № 236/12.03.1966 г./ ДВ, бр.21/66 г./ Министерство на транспорта и съобщенията се разделя на две нови министерства - Министерство на транспорта и Министерство на съобщенията, като преобразуването на Министерството на транспорта отново в Министерство на транспорта и съобщенията е извършено едва с Решение от 21.12.1999 г. на Народното събрание за структурни промени в Министерския съвет /ДВ, бр.112/23.12.1999г./, което влиза в сила е приемането на Устройствения правилник на Министерството на транспорта е ПМС № 4/21.01.2000 г./ ДВ, бр.10/2000 г./ Предвид изложеното, не може да бъде прието, че е изпълнено изискването заверката на стажа да бъде направена чрез полагане на печата

на работодателя.

В трудовата книжка е вписан личен паспорт № 4239988, издаден от РУ [населено място], без да е посочена дата на издаването му. Видно от осигурителна книжка № [ЕГН], личният паспорт № 4239988, серия А, е издаден от РУ на МВР И. на 25.03.1985 г., и не би могъл да бъде вписан в трудовата книжка на посочената в същата дата на издаване 01.02.1977 г.

В допълнение следва да се отбележи, че към отразената дата на започване на работа в Ж. - 01.02.1977 г, жалбоподателят е навършил 16 - годишна възраст. В този смисъл от разпоредбата на разпоредбата на чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./, в приложимата редакция, е имало изрична законова забрана да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато безспорно е извършваната от лицата, назначени на длъжност топилчик в леярен цех.

Установи се и нередовност във вписаното основание за прекратяване на трудовия договор с Ж. „Г. Д.” на 18.09.1989 г.- чл. 29, б.”а” от КТ, което не съответства на действащите към тази дата разпоредби на КТ относно прекратяване на трудовия договор.

В трудова книжка е вписан и стаж за периода 19.09.1989 Г.-31.12.1995 г., като на стр. 14 е отбелязано, че от 19.09.1989 г. до 01.08.1990 г. лицето е работило в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, а от 01.08.1990 г. - в ДФ „С.“ СМИ „Строймашремонт“, като заверката на стажа за целия период е оформен на стр. 16 от ДФ „С.“ СМИ „Строймашремонт“. На всички вписвания е положен кръгъл печат с неправилно наименование на фирмата ДФ ”Стройманшинженеринг” СМИ „Строймашремонт”, както и в обр. УП-3 № 135/19.05.2001 г. и УП- 2 №136/19.05.2001 г. Редовността на вписванията за посочените периоди се опроверга и от данните за липса на правоприемство между вписаните работодатели.

Стопанското обединение „Вагоностроене“ е образувано от 01.01.1987 г., по силата на т. 3 от Разпореждане № 5 на Бюрото на Министерския съвет от януари 1987 образуване на асоциация „Транспортна, селскостопанска и строителна техника” и за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и институти, обнародвано в ДВ, бр. 11 от 10.02.1987 г. Във връзка с Решение № 50/1989 г. на МС с регистрацията под № 27/25.04.1989 г. на Държавна фирма „Транстехника”, обн. в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г. СО „Вагоностроене” прекратява дейността си.

В т. 2 на Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането за образуване на фирма с държавно участие „С.“, се установява, че фирмата е „правоприемник на дъщерната Фирма „С.“ от фирмата „Транстехника“ - С., образувана с Решение № 50 на Министерския съвет от 1989 г.“ Според заповедта, ДФ „С.“ „поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Транстехника“ по баланса ѝ към 31 май 1990 г.“ Във връзка с цитираната заповед, с Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/89 г. по описа на С. е регистрирано прекратяване на ДФ „С.“, като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“. От

посоченото е видно, че СО „Вагоностроене“ съществува до 26.05.1989 г., когато се образува ДФ „Транстехника“, поради което не може да бъде вписано като осигурител от 19.09.1989 г. Единна фирма СО „Вагоностроене“ ДФ „Транстехника“, вписана в трудовата книжка на стр. 14, не съществува. ДФ „С.“ не е правопреемник нй СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“. В случая не е налице универсално правопреемство, като ДФ „С.“ е правопреемник само на дъщерна фирма „С.“ от ДФ „Транстехника“. ДФ „С.“, а още по- малко едно от нейните подразделения - СМИ „Строймашремонт“, не се явяват правопреемник нито на СО „Вагоностроене“, нито на ДФ „Транстехника“, поради което трудовата книжка се явява нередовно оформена и в тази си част.

В удостоверение УП № 136/19.05.2001 г. е налице аналогична нередовност, както и в обр. УП-3 № 135/19.05.2001 г. от ДФ „С.“, като е посочена несъществуваща към посочената дата на издаването му, както и в последващите редакции на ПКТП разпоредба. Образецът е издаден в нарушение на чл. 40, ал. 3 от НПОС не въз основа на първична документация, а въз основа на трудовата книжка, която в случая не може да служи като годно доказателствено средство.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал. 1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че документите издадени от Ж. и от ДФ „С.“, е с изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО с което „се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения УП-2“. КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендирания 10-годишен давностен срок. Посоченият в жалбата чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и

законосъобразен административен акт.

Не са основателни и твърденията на жалбоподателя относно разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Последната приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

В допълнение съдът следва да посочи, че в хода на съдебното производство не се събраха доказателства от Д. К., удостоверени с писмени доказателства, с които да се оборят изводите да административния орган, за липсата на валидни доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че безспорно К. не е полагал труд в посочения период, а предоставените документи, удостоверяващи придобит осигурителен стаж и доход не доказват по безспорен начин дали лицето е полагало наистина труд в посочените дружества и правилно административният орган не е зачел процесните периоди за осигурителен стаж.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 2153-21-243 от 01.10.2021 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/201 от 03.09.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване) при ТП на НОИ е законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 7 - ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. К. срещу № 2153-21-243 от 01.10.2021 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/201 от 03.09.2015 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване) при ТП на НОИ

ОСЪЖДА Д. И. К., да заплати на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер

на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано, с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: